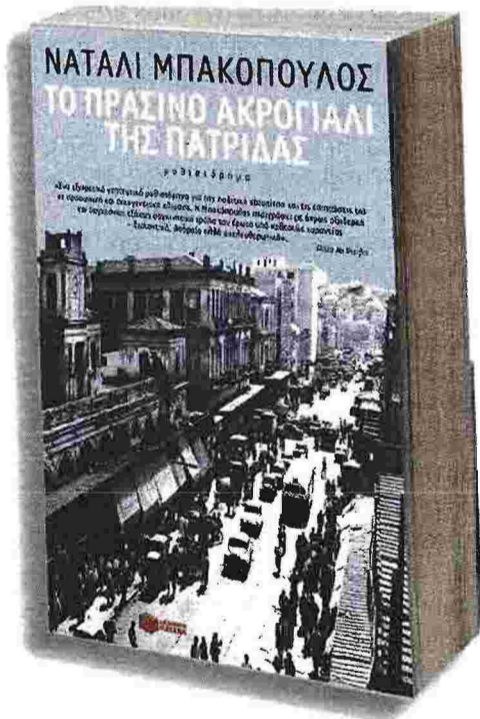

«Η αντίσταση είναι πιο εύκολη όταν ο εχθρός είναι γνωστός»!

Η ελληνοαμερικανίδα συγγραφέας Ναταλί Μπακόπουλος μιλά Στο ΧΩΝΙ για το μεγάλο της έρωτα, την Ελλάδα, το νέο της βιβλίο «Υπνος» και βροντοφωνάζει: «ο ελληνικός λαός έχει εξουθενωθεί, αλλά δεν ξέρω αν ο φόβος του έχει παραμεριστεί»

Η Ναταλί Μπακόπουλος είναι ελληνοαμερικανίδα συγγραφέας. Διαβάζει ελληνικά πολύ καλύτερα από ότι μιλάει -όπως μας είπε η ίδια-, μα η σκέψη της μοιάζει να «κουβαλά» πολύ την Ελλάδα. Είναι τυχαίο εξάλλου το γεγονός ότι το πρώτο της μυθιστόρημα τοποθετείται στην Ελλάδα και μάλιστα σε μια ταραγμένη περίοδο όπως αυτή της Χούντας;

Το ΧΩΝΙ ΚΡΑΤΑΕΙ Η ΕΛΣΑ Σ.

Το βιβλίο «Το πράσινο ακρογιάλι της πατρίδας» είναι το πρώτο μυθιστόρημα της Ναταλί Μπακόπουλος.

Η συγγραφέας βρέθηκε στη Θεσσαλονίκη κατά τη διάρκεια της 9ης Διεθνούς Εκθέσεως Βιβλίου για να παρουσιάσει το πρώτο της μυθιστόρημα «Το πράσινο ακρογιάλι της πατρίδας» (εκδόσεις Πατάκη, μετάφραση Χίλντα Παπαδημητρίου). Μια ιστορία με καλοδουλεμένη γραφή και αρκετή έρευνα η οποία συμπτωματικά διήρκεσε επτά χρόνια όσο και η περίοδος της Χούντας. Μάλιστα, όπως μας είπε η Μπακόπουλος χαριτολογώντας «ας ελπίσουμε ότι το νέο μυθιστόρημα που ασχολούμαι αυτό τον καιρό και ξετυλίγεται στη σύγχρονη Αθήνα και στη Βόρεια Γαλλία, δεν θα χρειαστεί τόσο καιρό για να το γράψω όσο το "Ακρογιάλι"!». Με τίτλο δανεισμένο από το ποίημα του Κώστα Καρυωτάκη «Υπνος», με εικόνες έντονες, γεμάτες παλμό, με πρόσωπα καθημερινά, οικεία, το βιβλίο αναμένεται να μεταφερθεί και στη μεγάλη οθόνη.

Το δίπολο της ιστορίας είναι η «πολιτική ανυπακοή» και η «σεξουαλική αφύπνιση», μέσα από δύο χαρακτήρες όπως η Άννα και η Σοφία. Ρισκάρουν, κινδυνεύουν, πράττουν αντί να υπομένουν παθητικά. Σίγουρα ο κίνδυνος αποτελεί κίνητρο για δράση, σωστά το αναφέρετε στην ιστορία. Σήμερα όμως παίρνουμε τα ρίσκα μας;

Νομίζω πως ο ελληνικός λαός έχει εξουθενωθεί, αλλά δεν ξέρω αν ο φόβος του έχει παραμεριστεί. Οι Έλληνες μπορούν να αντισταθούν

Η ελληνοαμερικανίδα συγγραφέας Ναταλί Μπακόπουλος.

στα μέτρα λιτότητας και το έχουν κάνει ήδη. Όμως η αντίσταση είναι πιο εύκολη όταν ο εχθρός ή ο επιτιθέμενος είναι γνωστός, χειροπιαστός. Ποιος είναι ο εχθρός τώρα; Η Μέρκελ; Η τρόικα; Οι τράπεζες; Οι πολιτικοί; Είναι περίπλοκα τα πράγματα. Πάντως, δεν πιστεύω ότι το φταίξιμο είναι του λαού.

Η δική σας αίσθηση για την Ελλάδα ποια είναι; Για την Ελλάδα του σήμερα και όχι της αρχαιότητας.

Κι εγώ εντυπωσιάζομαι από το

αρχαίο, το κλασικό, αλλά με ενδιαφέρει πολύ περισσότερο η σημερινή Ελλάδα. Νομίζω πως το συνεχές «πάντρεμα» των δύο είναι προβληματικό - φαίνεται να μην μπορούμε να βρούμε κάποιο σύγχρονο ιδίωμα που να ξεκινήσει τη συζήτηση για την Ελλάδα και αυτό ίσως είναι μέρος του προβλήματος. Πρέπει να σκεφτούμε τρόπους για να ενθαρρύνουμε την ανάπτυξη στην Ελλάδα τώρα. Η Ελλάδα είναι μία σχετικά νέα χώρα, και οι συνεχείς αναφορές στο παλιό, στην αρχαιότητα, κρύβουν αυτό το γεγονός.

Προτιμότερο ωστόσο θεωρείται αυτό το «βάρος» από το να «σου λείπει το κοινό παρελθόν, κάτι που να το μοιράζονται όλοι», όπως αναφέρεται στο βιβλίο για τις ΗΠΑ;

Το κοινό παρελθόν μπορεί να σημαίνει βάρος αλλά και ενότητα, μία αίσθηση περηφάνιας αλλά και ντροπής. Υπάρχει τόσο έντονος ατομικισμός στην Αμερική, που δε νομίζω ότι είναι ιδιαίτερα υγιής ή παραγωγικός.

Καθόλου υγιές δεν είναι και το θέμα της μετανάστευσης. Μας «αρρωσταίνει» παγκοσμίως. Πώς είναι να νιώθεις ξένος σε μια ξένη χώρα ή ακόμη και στην ίδια σου την πατρίδα;

Συχνά νιώθω κι εγώ ξένη στη χώρα μου, αυτό είναι βέβαιο, ειδικά όταν παρακολουθώ τις ειδήσεις. Το να νιώθεις ξένος σε μία ξένη χώρα σημαίνει να παρατηρείς συνέχεια, να σκέφτεσαι και να αισθάνεσαι συχνά σε δύο γλώσσες, και αυτό μπορεί να αλλάξει την προσωπικότητά σου. Στις ΗΠΑ είμαι χαριτωμένη και ανοιχτή, όμως στην Ελλάδα είμαι πολύ πιο συγκρατημένη και σοβαροφανής, φοβούμενη πάντα πως θα πω κάτι λάθος. Το μεταναστευτικό θέμα στην Ελλάδα, δυστυχώς, είναι και αυτό ένα ζήτημα που προτιμάμε να το αντιμετωπίσουμε με όρους άσπρου/μαύρου αντί ως ένα πολύπλοκο θέμα που θέλει προσεκτική προσέγγιση.

Ερωτας με την πρώτη ματιά

Ο πατέρας της Ναταλί Μπακόπουλος ταξίδεψε από την Αθήνα στις ΗΠΑ το 1966. «Μακάρι να είχα μεγαλώσει μιλώντας ελληνικά! Τα άκουγα και γνώριζα από ελληνική μουσική και κουλουρά, αλλά δεν ήξερα παρά λίγες προτάσεις» εξομολογείται η συγγραφέας. «Αρχισα να τα μαθαίνω τα τελευταία χρόνια του σχολείου. Πλέον τα κατανοώ και τα διαβάζω πολύ καλύτερα από ότι τα μιλάω, αν και τις περισσότερες φορές νομίζω ότι είναι θέμα αυτοπεποίθησης, παρά ικανότητας» υποστηρίζει. Όσο για τον έρωτά της με την Ελλάδα, θυμάται ότι τον πρωτοένιωσε γύρω στα δεκαεννιά. «Τίποτα δε συγκρίνεται με το αίσθημα που ένιωσα όταν έφτασα για πρώτη φορά στην Αθήνα: οι μυρωδιές, οι ήχοι, το χρώμα του φωτός. Το φως! Κάνει τη καρδιά μου να χτυπάει σαν τρελή. Και όταν ερωτεύεσαι ένα μέρος στο οποίο δε ζεις, τότε η φαντασία σου ταξιδεύει συνεχώς εκεί!» συμπλήρωσε.